

Guilelmi Mauricii Schmidt

de

DIDYMO CHALCENTERO

vocabulorum interprete

commentatio I.

Christoph Martin Schmitt

DEUTSCHES RECHT

Handbuch

Band I

— **Q**uod plerumque evenire solet ut meritissimis quibusque hominibus malignissimi non desint obtrectatores, idem Didymus quoque expertus est, cuius gloriam diurna nocturnaque circa literas industria partam exagitationum invidia Timaeorumque malignitas et torvis oculis intueretur et mordaci dente circumroderet. Quod quidem e Suid. II 70 *Ἡρακλείδης Ποντιῶς* dilucidius etiam pateret, nisi hic ipse locus pro dolor foedissimis vulneribus putreret, quibus diversis rationibus mederi conati sunt A Westermannus in biogr. gr. min. p. 369 A Meinek. Anall. Alexx. p. 378 Th Bergk. diar. antiq. Marburg. a. 1845 p. 125. At, quidquid attigeris, ulcus est. Hoc unum Meinekio cum Bergkio convenit, quod docti illius, qui Didymum lacessiuit, grammatici nomen, quale quidem Suidas l. c. exhibet, uterque tutatur. ceterum Bergkio Meinekio etiam ulterius progreditur. Hic enim dum formam nominis *Ἀπερος* adiecto Boeckh. C. J. n. 1099 a vanis quibusdam dubitationibus vindicasse satis habet, aliunde se nihil quidquam de Apro grammatico, Aristarchi discipulo compertum habere ingenue confitetur: ille verbosa quadam argumentatione, alienissima componendo, quasi quadam inenodabili rationum improbabiliu plaga se irretit, sperans scilicet, nulli non sese persuasurum, Aprum vel Asperum intellegendum esse Claudii Neronisque aequalem (O Jahn prol. Pers. p. CXLV) Aristarcheam quidem disciplinam professum, liberiore tamen iudicio usum, quam qui, ut aiunt, „ullius addictus iurare in verba magistri“, vellet. Hunc igitur Didymo fasces submittere noluisse, sed maledictis quasi ad pugnam quamdam in literarum arena dirimendam provocasse. Ab his generi socerique doctissimorum sententiis discedens A Westermannus probabilius statuit e Suidae mss librorum vestigiis (*Ἀπερῶς ABE ἄπερ ὠς * V*) e nomine illo, Bernhardyo iure suspecto, vix aliud quidquam elici posse, quam *Ἀντέρωτος* coll. Suid. s. q. *Ἀντέρωτος ὁ καὶ Ἀπολλώνιος*. Ac profecto, si accuratius etiam hoc perpenderit, quod Suid. addit, Anterotem illum Heraclidi Pontico supparem vixisse, non possumus non in suspicionem eam incidere, consilio id factum esse. neque enim, quod Apionis asseclam, quo nomine Suidas Anterotem perstringit, adeo inflatum insolentemque hominem

fuisse audimus, ut ex suggillando exagitandoque voluptatem caperet spectatosque in literis viros, qualis quidem apprime fuit Didymus, naso suspenderet adunco, — ne illud quidem, inquam, habet, in quo magnopere offendas. Itaque eo inclinatur iudicium, ut Westermanni coniecturam fere palmariam habeam, donec meliora edoctus fuero. Restat scrupulus verbum illud *καταφανείς* in Suid. l. c., quod vix sanum est. Bergkiius *καταχανών* vel *κακοφρονών* proposuit. At si quid video, alia quaedam sententia Suidae verbis exprimebatur. Suspicio scriptum fuisse *καὶ ἀφανίσ* h. e. *κακῶς ἀφανισθέντος* (*ἀφανῶδες, ἀφάντου γενομένου*) turpiter de gradu deiecto. In hunc igitur invectus Heraclides tum ut praeceptoris famam ab obtrectatore defenderet tum ut malevoli adversarii simulatam doctrinam parum validis pedibus incedentem supplantaret, obscuros illos *λεσχών* libros famigeratissimos, rerum arduarum plenos composuit, de quibus quod sciam omnia veterum testimonia collegit A Meinek. *anall. Alexx.* p. 378. Qui libri, cum pleni fuerint *ἱστοριῶν ἀρίπτων καὶ ξένων*, non absone fortasse coieceris Anterotem imprimis contra Didymi *ξένην ἱστορίαν*, cuius Georgius Syncellus meminit p. 161 D 162 A = p. 305₁ 306₂ ed. Bonn. linguae protervitatem exercuisse. In aliam sententiam discedit Bergkiius l. c. qui Aemilii Asperi in Vergilium commentarios ab Heraclide impugnatos esse statuit: coll. Laur. Lyd. de magg I. 7 (Verg. Aen. VII 169) et. Gud. p. 297₅₀ *Κάνωβος* (Serv. in Verg. Aen. XI 263 Geo. IV 287) — De Aspero hoc cfr. Em. Teuberi diss. de Mauri Servi Honorati comm. part. I p. 45 sq. Vrat. 1843. Idem Heraclides filio suo in praeceptoris honorem Didymi nomen imposuisse videtur e coniectura Bernhardyi haut improbabili. vid. Grundr. der Griech. Liter. Gesch. II. 1043. Bergkiius omnia miscet. Eodem, quo Didymus tempore etiam Juba rex vixit litteratissimus, quocum nuperrime studio atque industria A. Goerlitzii Uratislaviensis arctiorem familiaritatem contraximus, (diss. inaug. de Jubae regis Mauritaniae vita et scriptis 1848). Huic aemulatum esse Didymum Suidas auctor est s. v. *Ἰόβας*: *συνήμαζε δ' αὐτῷ Δίδυμος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ* Qua in re satis mirari nequeo Goerlitzium l. c. p. 15. Suidae ut diffidat fere, quam ut fidem habeat, propensioem esse. Ex templo enim mihi quom in hunc locum incidissem in mentem venerunt utriusque libri *περὶ φθορᾶς λέξεως*. Phot. 523₂₁ *Σκομβρίσαι παρὰ Ἰόβα ἐν β' φθορᾶς* [Bernh. *περὶ διεφθορίας malim παρεφθορίας* JGHullemann de Juba in symb. lit. fasc. VII p. 96 (Ultraj. 1845) *περὶ διαφορᾶς, καὶ ομοιότητος*] *λέξεως, παιδιᾶς εἶδος. ἀποδίδεται καὶ* (Didymo auctore, ni fallor,) *κατὰ τὸ ἦτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος ὡς φόρον ἐργάσασθαι.* — Athen. IX 368 B schol. Ar. Plut 388 Av 768 cf. LLersch Sprachph. I p. 75 AGraefenhan Gesch. der class. Philol. I q. 502 ANauck de Arist Byz. p. 164, 1 cuius verba appono: „ceterum Didymi libellum contra Jubae operam directum fuisse haud scio an colligi possit ex Suid v. *Ἰόβας κτέ.* In eo tamen falsus est Nauckius, ceteroquin doctissimus, quod Jubam Didymumque in his voluminibus *σωπτικῶς λαλιᾶς* tractasse statuit *Λέξις* enim *παρεφθορία* quae fuerit abunde patet e solempni grammaticorum loquendi

usu *) Diod. Sic. I p. 355 Wessel.: *Κιμμερίους τούτους εἶναι βραχὺ τῷ χρόνῳ τὴν λέξιν φθείραντος ἐν τῇ τῶν καλουμένων Κιμβρων προσηγορία* coll. Plut. Mar. p. 411 F Posidon. ap. Strab. VII 450 C.

Primum corrupisse nomina nonnulla Hesiodum Posidonio Apolloniatae asserenti fidem habet male credulus Joannes Tzetzes exeg. in Iliad. 4₁₀ ed GHerm. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῶν Ἡσιόδῳ μέμφων ἐπάγων ὡς παραφθείραντί τινας τῶν λέξεων, τὸν Οἴλεα Ἰλέα εἰπόντι τὸν νήδυμον ἤδυμον καὶ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα. coll. Tzetz. I. c. p. 19 3. Sed ipsa voce παραφθείρειν grammaticorum quos novimus primus usus est Aristophanes Byzantius hunc si parentem non comminiscitur doctissimum scholium R N ad Eur. Tro. 89 p. 52 ed. Witzsch.: χρόνου δὲ προϊόντος Καφηρεὺς ἐκλήθη (sc. Καφηρεύς) παραφθειράντων τῶν ἐνοικούντων τὴν λέξιν. Sequuti sunt Didymus et Juba rex; deinde scholii in Apollonium II 709 auctor II p. 184 ed. Schaeef.: διὸ καὶ Δαρνασσὸς πρότερον ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ κατὰ παραφθορὰν τῶν στοιχείων ἐκλήθη Παρνασσός, coll. Steph. Byz 225₁₅ West. = 506₁₀ Meinek. et. m. 655 6. sive is Theo fuit sive Lucius Tarrhaeus; Hermogenes ap. Chr. Walz rhet. Gr. III 404 τὰ ἀμαρτήματα κατὰ τὴν λέξιν κατὰ δύο τρόπους γίνονται, ἀκωρίαν καὶ παραφθορὰν — οἷον ὁ καλοῦσι διάζωμα ἐάν τις εἴπῃ διαζώσαν. ἢ τὸ ἀμωδεῖν ἀμωδεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα. Hinc Eustath. ad Dionys. Perieg. 140 κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ρητορῶν inquit λεγομένην παραφθορὰν. Phrynichus Arabs passim παραφθ. passim διαφθ. usurpavit, illud in app. soph. ap. Bekk. anecd. Gr. I 50₃₁ s. u. λαδαργὸς κύων, hoc I. c. 67₁₅: Ὑρισχὸς ὁ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρίζον καλοῦσιν cf. Lob. Aglaos. 876 et in epit. 398 ed. Lobeck: Σκνιφὸς κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσι τὸν γλισχρόν. κατέ. Nec non Artemidorus Daldianus de somn. II. c. 3 per διαφθορὰν Τήβεννον a Temeno factum esse censet. uid. Reisk. ad Dion. Hal. AR. I. p. 569. Zenobius porro haud dubie is qui Apollonii Dyscoli ῥηματικόν in brevius contraxit ap. et. m. 712₄₃ Nicandrum forma ἐπιλιζοντίας διστούς usum vituperat, quod τοῦ λίξε τὸ δέμα δελήσας εἰπεῖν ἐφείρε τὴν τῷ ἤχῳ μίμησιν. Saepissime numero Stephanus Byzantius uu. παραφθείρειν κατὰ παραφθορὰν παρεφθαρμένως utitur: 4₁₈ Meinek. decessorem secutus Sophoclem iuniorem, Apoll. Rhod. I 932 interpretem; 143₁₈ M. (64₂₁ W.) coll. et. m. 167₁₀; 236, M. (105₃₀ W.) 180₂₂ (81₃) 217₁₇ (97) 390₉ (172₃₃) 439₇ (194₂₅) 592₁₁ (263₂₅) unde ap. schol. Lucian. IV p. 149 Jacobz pro δομῆ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ κοττίζειν**) ἀπὸ τούτου (μοιταβίζειν) βαρβαρικῶς (sic Marc exc. G.; βάρβαρον editor) καὶ

*) Hunc ipse illustravi in Philolog III p. 542 — 544. N. 22. Sed subitariis istis collectaneis et emendatiora et auctiora sunt ea, quae supra scripsi. Consulto delevi locorum par: Phot. praef. lex. p. 5 (= 5, 8) schol. Theocr. p. 964 Kiessl.

**) De cottabo Suidae testimonium citat Stephanus in Arist. rhet. ap. Gram. A. P. I. 272 (cod. 1869 σου^δ 1957 ἢ σουίδα) cuius aetatem CABrandis in Philol. IV I p. 59 seculum XI p. C. non superare e schol. ad Arist. p. 1373, 25 evicit.

παρα-εἰρησθαι (sic V. Jebz cum C παρακενομένως) aut κατὰ παραφθοράν aut καὶ παρεφθαρμένως praeoptaverim. Uin etiam plura exempla e praecentioribus grammaticis petita? en tibi primum in rem nostram citabo testem praetextatum Joannem Laurentium Lydum de magg. I 8 p. 127 Bekk.: καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἰούβας οἱ δὲ βάρβαροι τέφας βραχὺ τι παραφθαρείσης τῆς λέξεως quo loco cave ne abutare, emendatione egere suspicans eundem Lydum de menss. p. 84 ubi παρατραπίσης eodem quo παραφθ. sensu usurpatum offendit, cf. de magg. II 4 p. 169 II 6 p. 171 Plusquam semel etiam Gregorius Corinthius hanc vocem adhibuit ap. Walz. rhett. Gr. VII 2 p. 1134, *) 1136, 1137, 1138, unde opportune edocemur inter παραφθοράν et βαρβαρισμόν distinctum esse. ab eodem Gregorio fortasse profectum est vile schol. ad Dionys. Thrac. τεχν. παραγγελμ. II 943₂ τὸ οὕτω παραφθορὰ τῆ οὕτως. Simplici φθορὰ, exemplo a Juba et Zenobio sumpto, unus e sequioribus grammaticis usus est et Gud. 268₅₀ Ἴβυξ — ὄθεν γέγονε τὸ Ἴβυκος, ἐνθεν ἐγένετο τὸ Ἴβυκινίσιαι ὅπερ κατὰ φθορὰν γίγνεται βουκινίσιαι. hinc in et. m. 464₄₅ pro κατὰ μεταφορὰν reponendum esse κατὰ παραφθοράν opinanti Schneidewino Jbyc. fr. p. 3 imprudentius adsentatus sum in Philol. III p. 343. Levioerem enim medelam sufficere κατὰ μεταφθορὰν et in et. m. I. I. et in Bekk. anecd. I 435₁₇ postea intellexi e Constant. Porphy. de adm. imp. c. XXIX t. III 136 Bonn. ed.: ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια ἢ πολλὰκις μεταφθεύουσα τὰ ὀνόματα τῇ ἐναλλαγῇ τῶν γραμμάτων. Vulgarem loquendi usum sequitur Tzetzes ad Lycoph. 433 II 604 M.: οἱ δὲ ἰδιώται κατὰ ἰδιωτισμόν παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν (το?) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ἰας Βοιωτίος ὅς Βοιωτίος et Philem. 162 Osann. Phavor. 1744₃₆ Τέρετρον τὸ ἑρῦπανον ὃ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀδιανὴ τις γλώσσει φησὶ παραφθεύουσα (Villois. διαφθ.) Idem quod παραφθ. est μεταλλοιοῦσθαι ap. Steph. 15₂₂ W. παραγραμματίζεσθαι ap. Const. Porph. p. 64 Bonn. Eustath. I. c. — Aliquammulta vocabula quae occulto nominis indicio recens aetas corrumpit congeri e Dion. Halic. possunt AR. I. 31 p. 83 Rsk. 129. I 35 p. 90. Οὐταλίαν. μεταπεσεῖν δὲ ἀνὰ χρόνον τὴν ὀνομασίαν εἰς τὸ νῦν σχῆμα οὐδὲν θαναμαστόν ἐπεὶ καὶ τῶν ἑλληνικῶν πολλὰ τὸ παραπλήσιον πέπονθεν ὀνομάτων. Forsitan igitur Didymi „de corruptis vocibus“ opusculum pars fuerit amplioris de passionibus (περὶ παθῶν) voluminis. — Dion. Halic. II p. 251 Rsk. — Alius ordinis sunt πρωτότυποι διχογραφούμενοι τῶν ἐθνικῶν quae

Decimo igitur seculo; non, ut vulgo creditur, undecimo vixit Suidas, quem praeter Eudemum rhetorem, Helladium cett. Hesychi etiam Milesii ὀνοματολόγον (non dico suppositivum Meursi, sed genuinum deperditum) compilasse, id quod dudum suspicatus eram, constat nunc ex anonym. excc. in cod. Teller. nunc Paris 2677 ap. Gram. AP I p. 11 — Eudemo Argivo rhetore uti licuit etiam Jo. Sicel. Dox. ap. Walz rhett. Gr. VI 384₁₂ (de v. παρίας [sic] ὄφεις).

*) 1155₁₂ lege; ἐκούφισθεν δὲ τιθῆναι pro ἐκουφίσθησαν et 1153₁₄: καὶ „Ὁρῶμεν ἀνδρῶν πέλαγος Ἀργείων νεκροῖς“.

libri ab Oro Milesio compositi est inscriptio cf. FRitschl de Oro p. 59. et μετονομασία Nicanoris. Exemplo sint Δώριον et Δώτιον ap Steph. Byz. 258^{2, 3}. Meinek. (114³⁷ W) Asclep. Myrl. schol. Theocr 1 118 p. 844 Kiessl. Steph. 72, 12 81¹³, 83¹³, 90³⁵, 95⁹, 101², 121⁶, 163³⁶, 226²⁷, 288² W. Quinct. J. O. I. 5. 13. Latinorum grammaticorum loquendi usum cognoscas ex Varron LL. IV: „vetustas pauca nomina depravat multa tollit.“ Quinctil. J. O. I. 1¹³: hinc enim accidunt et oris plurima vitia in peregrinum sonum corrupti et sermonis“ coll. I 6. 44, 45, Serv. Verg. Aen. XI 265: „eosque initio Nisammones postea corrupte Nasamones appellatos.“ Macrob. Sat. VI 9: Ergo bidennes primum dictae sunt, quasi biennes et longo usu loquendi corrupta est vox in biennes. Symmach. epp. I 1 p. 14 ed. Parei: „Inde recens aetas corrupta Boalia Baulos nuncupat; occulto uominis indicio.“ Quaecumque vocabula igitur aut longus loquendi usus, aut barbari in peregrinum sonum corruperant aut imperitorum rudiumque hominum inscitia depravaverat, aut denique vulgus prout aliud veriloquium sequeretur aliter pronunciabat, haec παρεφθορῶν λέξεις nuncupabantur. Huc e graecis refero etiam ἀποβορακίζειν (ἐς νόρωνας) θράττειν (προταράττειν; e latinis: cum alter sodes illicet illico scilicet sis clam eccere edepol ennam eapse suopte cuncti macte mihipte nepus nudiustertius prox mediusfidius; Turcomanorum Istantul; e germanis: bischof (ἐπίσκοπος) kirche kirsche butte (βύδος πίδος) schoppen (ascopa ἀσκοπιδύνη) zopf (τῆφα) gaukler (joculator) priameln (praeambulari cf. Herder opp. XX. p. 213) sammet (ἐξάμιτον) talisman (τετελεσμένον) coll. R Unger Theb. parad. p. 202. 380 gurke (ἀγγούριον) uid. etiam CTAnton in diss. de ling. gr. ad usum litt. latinae praef p. 20 (Gorlic 1850. 4). — Sed manum ut aiunt de tabula. non enim corruptorum solummodo vocabulorum interpres exstitit Didymus sed septem minime etiam ἀπορουμένης λέξεως libros concinnavit. Testis est unus Harpocr. 54²⁵: Δερμητής Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπειθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοῦλεϊ ἐν Νιόβῃ ἐν Ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως Ἄρισταρχος δὲ τὸ Σοφοῦλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅς τις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημύγεται καὶ ἐν 5' Μιλησιακῶν Ἄριστείδου: — Hesych: δερμηστής ὁ σκώληξ ἢ ὁ σὺς (Palmer. „vel σῆς leg. vel σὺς“) ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἄρισταρχος ὄψεως ὄφιν. Inibi ὄψεως delendum est, e sequentibus Λέρειος ὄψεως perperam iteratum; nisi duce lex. Segner. in Bekk. anecd. I. 240¹⁵ extrema Hesychi verba hunc in modum corrigere mavis ὄψεως εἶδος ἢ ὄφιν. „Harpocratonem“, ut cum FV Fritschio loquar (in epistula de Sophoclis Niobe ad Burmeisterum data p. 43) „minime perceptum compilarunt Suid. s. v. et et m. 257 (233)³⁶: Δ. Λυσίας μὲν τὸν σκώληκα φησὶν οὕτω λέγεσθαι, Ἄρ. δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. ἐν τῷ ἔδω.“ Cum Suidae verbis quae in fine addidit — ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος facit etiam cod. MS. Harpocr. Pallat. 375. E. omnium antiquissimus nisi quod ἐτοιμώτερον proclivi librarii lapsu exhibet. idem scripsit δερματῆς. voluitne δερματιστής h. e. — ησῆς ut est in cod. Darmst. (N)? Ac gram-

maticus ille ab Aristarcho Didymoque dissentiens, qui fieri potuerit, ut voc. *δερμηστής* significari tineam statuerit, in proapatulo est. Nimirum veriloquium originationemque *ἀπορουμένης* illius *λέξεως* aucupanti cum memoria ipsi vocabulum eadem nota signatum *ὠμηστής* suppedicaret, quod quidem grammaticorum fere omnium consensu e vocc. *ὠμός* et *ἔδω* compositum esse legeret, ipsum quoque quaesitum illud *δερμηστής* eiusdem fabricae esse facillime sibi persuasit. Atque habet profecto ista derivandi ratio quibus se muniatur quamvis paucissima nonnulla tamen haud imparilia exempla. Ut enim missum faciam tritum illud de quo diximus, *ὠμηστής*, quode videsis et. m. 822 (745), Herodian. pros. JI. A 454 X 67. p. 266 K Lehrs, Lehrs. Arist. stud. p. 311 — anonymi sententiae favent primum *ἀλφηστής* quode nuperrime acutissime atque erudite ut solet CFHermannus edisseruit in philol. II. 3 p. 428—40. 437, tum quod idem in testimonium evocavit vocabulum *νήστης* (Herodian. epim. cod. Par. 2630 in Bekk. anecd. III 1402 AWettin Herodian. p. 29 Schneidew. Simon. p. 128, denique *βρωμηστής* et. m. 215 *χορτοφάγος* (Piers. Moer. p. 98 b). Quod si verum vidit anonymus, eorum codd. auctoritatem qui *δερμηστής* exhibent inferiorem esse habendam altera *δερμηστής* in aperto est. veroque proxime accessisse illud librariorum par, quod *δερματιστής* (? *δερμαιστήης*) vel *δερματίστης* h. e. *δ-ηστής* exaravit: quamquam nullus equidem dubito quin recte Hermannus l. c. iudicaverit his usus verbis: „Doch ist es auch so nicht einmal noethig eine eigentliche synkope anzunehmen, um aus *ἀλφι* und der endung *ηστής* die Form *ἀλφηστής* hervorgehen zu lassen — wie selbst das obige *δερμηστής* ohne dazwischenkunft von *δερματηστής* gebildet ist.“ Qua in causa iuvabit etiam LCValkenarium contulisse ad Herod. VIII 95 ut idem monebat Herm. l. c. p. 437. Sed, ut hanc vocabuli intricantis originationem tuam feceris, quid iam quaeso fiet voci *σακκοδερμηστής* a Sophocle in Troilo usurpatae testibus Hes. s. u et Phot. 497 *Σακκοδερμηστής ὄφιν ὀφιοῦ ἔχον, οἱ δὲ σιῶλημα παρόσον δερμηστής οὔτος. βέλτιον δὲ τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν. ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδερμηστής. τα γὰρ ὀφιοῦ ἐπίχαλια λέγει (l. — εται) Contra Palmerium qui ὄφιοι ὀφιοῦ ἔχον correxit et Albertium ὄφιν ὀφιοῦ ἔχοντα suspicatum editam Hesychi lectionem tuetur Fritzschius his verbis p. 46: „Immo Aristarchus verissime perspexerat *σακκοδερμηστής* a Sophocle suo dici serpentem cuius imago in summo clypeo expressa sit, quasi vernacule dicamus „Schildschlange“ coll. Aesch. Sept. 495.“ Atqui hoc si voluisset Aristarchus dixisset opinor: *ὀφιοῦ ὄφιν ἔχον (σημεῖον)* Ego haud scio an huc pertineat alia quaedam Hesychi glossa: *εἰλυσπᾶσαι τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφιοι καὶ (leg. ἦ) τοῖς σιῶληξιν ἰέναι* cf. Hes. *Ἴλυσπᾶσαι*. Animadvertas, quaeso, prae ceteris ad illud ὄφιοι ἦ σιῶληξιν. Fieri igitur potest ut tales fere Sophoclis versus Aristarchus Didymusque ante oculos habuerint: ὡς *σακκοδερμηστής τις εἰλυσπᾶμενος* et — ὡς *εἰλυσπᾶτο δερμησοῦ δίην*. Namque formas etiam has: *εἰλυσπᾶμενος* et *εἰλυσπᾶτο* interpretatur Hesychius, quem de *εἰλύϊος* quoque consulas. Quod si probabiliter coieimus *σακκοδερμηστής* idem fere animal intellegere debemus atque *δερμηστής* e tine-*

arum genere, quae hirtos setosque pelles roderent. Uidesne quae tandem caussa grammaticorum facile doctissimos in tam diversas sententias distraxerit? Scilicet cum tantum perspicerent in Sophoclis II. cc. de animali quodam sermonem inici, quod ne comparatio minus apta evaderet ita fingeretur oporteret ut et formae teretioris esset et tortus segniter daret, Aristarchus de serpente Didymus de lumbrico, Orus vero aut si quid video Cassius Longinus, utriusque opinacione posthabita, de lineis suo quisque iure cogitavit. Cui quidem rei comparandae Sophocles vocc. *δερμ.* et *σακκοδ.* usus sit haud facile enucleaueris. Licebit tamen fortasse de eo undarum agmine cogitare quod, cum lentiore movimine fluitaret, Aeoles *δικώληκας* reliqui Graeci *κολοκύματα* vocitabant; itaque vocabuli *σακκοδερμησις* (de geminato *κ* cf. Lobéck Aglaos. 845) veriloquio facile excusso: „qui hirtum pellem *σακκόδερμα*, (similiter formatum est Apollodori Carystii ap. Poll. X 161 p. 443 Bekk *σακκοπήρα*) comedit (*ἔδω*)“ longe valere iubebimus vitiosam scripturam *σακκοδερμιστής*, quantumlibet Fritzschi obstrepat. *)

Tertio loco nominamus Didymi *τροπικὴν λέξιν*, qua de Meier in comm. Andocid. VI 3 p. XIX, 210, hunc in modum disputat: „Quod in Bekk. anedd I 334 excitatur Didymus *ἐν τῇ τροπικῇ λέξει* fortasse verum est namque *τροπικὴν λέξιν* et alii commemorant et Dionys. Halic. de vet. scriptorr. censur. p. 422 de iis quae Thucyd. propr. sunt II, 1 p. 790, = p. 221 Krueg. **) eam autem singulari libro complecti certe minus mirum quam singularia lexica *καθαράς* aut *σεμνῆς ἰδέας* aut *λόγου πολιτικῆς* scribere, id quod factum esse docet Phot. codd. 146. sqq, videndum tamen est, sitne *τραγικῇ* reponendum.“ At fidem habet lectio lex. S. Germ. Ms. Quid enim? nonne *κυρίως* Attici *ἀγαθοεργούς* dixerunt beneficos, *τροπικῶς* vero Lacedaemonii quinos quotannis ex equitum ordine egressos? — Bekk. I. c. *ἀγαθοεργοί Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους* τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί. ἀρχουσι δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὡς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. Cf. de his Lacedaemoniorum benefactoribus doctum Anglum in Steph. thes. GL I 1 p. 142, 143 ed. FDidot. JCFManso Spart I. 1 p. 153 OMueller Dor. II 241 (add. L. Bachmann. anecd. I. 18 19 et „schol. Aristid. II p. 172“ e JGScheid. lex. I p. 4).

Scriptis idem *λέξεις Ἰπποκράτους* teste Erotiano p. 12 Frz.: *τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις ἐλλόγιμος φανείη παρήλθε τὸν ἄνδρα. Ἔτι δ' Ἀρίσταρχος περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλήης καὶ Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι. καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.* Locus miro modo turbatus nec nisi audacius transponendis verbis facile sanandus, equidem non dubito quin huic meae coniecturae

*) JReiskius ap. Schaef. app. crit. Dem. IV. p. 28, qui Harpocr. ὁ κάτωθεν νόμος e Didymi volumine *περὶ ἀπορρυμένης λέξεως* fluxisse suspicatur, erroris manifestus est.

**) Adde Dionys. Hal. ep. ad. Cn. Pimp. II, 6 = p. 18 Krueg. II 13 p. 23. de Thucyd. iudic. XXII p. 125. XXIII 4 p. 127. XXIV 1 p. 128. L 2 p. 204.

assensum praebituri sint lectores: — τὸν ἄνδρα. καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων πάσαν ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἔξ, περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστέας οἱ Ῥόδιοι. ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Pro ἀναλεξ. Meinek. anall. Alexx. p. 29, rescribi iubet ἀναδεξ. αὐτὸν (subaud.; Lysimachum Coum), fortasse recte fortasse non recte. Etenim praelegendi notio nonnumquam verbo ἀναλέγεσθαι exprimitur: cf. Lucian. enc. Dem. XXVII III 510. Rz. FJacobs epigr. Callim. 60 Aelian. VH. XIV 20. Xenoph. anab. II 1¹⁷ ed Krueg. p. 61. a. 1845. Itaque Erotianus hoc fortasse voluit ut Hippocratem ab Euphorione non modo sex λέξεων libris illustratum sed etiam cum discipulis lectum esse innueret. Ut vero largiar Erotianum ἀναδεξάμενος scripsisse, tamen αὐτὸν ad Lysimachum respicere nullus umquam crediderim sed Λύκον correxerim, ut Lycus intellegatur Neapolitanus medicus nobilissimus quo de vid. Plin. h. n. XX 20 XXX 1 Erotian. p. 216. Neque vero criticis inaudita est permutatio vocc. αὐτός et Λύκος vid. RUnger Thebb. paradd. 384 (coll. et m. 593²⁷), idem mendum tolle ex Steph. Byz. 173¹⁰ M.: Βοιωτία — γενέσθαι δὲ φασι Βοιωτὸν Ἰσώνου τοῦ Ἀμφικτύου τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου τῶν Δ. καὶ Π παιδῶν. A Meinek.: „10. κατὰ τὸν? ut exciderit scriptoris nomen [?]“ immo κατὰ Λύκον. Schol. Apoll. Rhod. I 741 ὁ δ' αὐτός καὶ Φερεκύδης; leg. me iudice ὁ δὲ Λύκος καὶ Φερ. Suid II 1 p. 8. ὡς δὲ αὐτός ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας; imo ὡς δὲ Λύκος. Evolvas de Lyco JHVoss. scr. hist. gr. I XII p. 112 ed AWesterm. In Dionis Chrys. or VII §. 17 I. 117 AEmper. cod. Vat. 91H pro πρὸς ἄνδρωπον (h. e. ἄνον) ἐμάχοντο exhibet πρὸς αὐτὸν. voluit λύκον. — In seqq. intellegi non poterant ἔτι δ' Α. περὶ ὧν κτε. itaque transpositio lenissima visa est mutatio. — Aristeam grammaticum qui περὶ μαθαρωδῶν scripsit cognovimus ex Athen. t. III. p. 1386 Ddf. fortasse ab Hippocratis interprete glossarumque enarratore non diversum atque per totum studiorum curriculum Aristoclis Rhodii comitibus accensum. Longe igitur absit Ἀριστόβουλος (MS. Steph.) et Ἀριστογείτων Franzii coniectura intrusus coll. Plin. h. n. XXVII s. 14. De Aristocle Rhodio — medicum cognominem adhibuit Galen. φαρμ. κατὰ τόπ. VI 1 VIII 7 t. II p. 243 — grammatico et rhetore Strabonis aequali vid. Strab. XIV 2 p. 655. Dion. Hal. Dinarch. 8 Varr. LL. IX p. 161. 179 Ammon. p. 54 Valck. (περὶ ποιητικῆς). eundem intellegit AMeinek. exx. phil. in Athen. spec. II p. 36 ap. Ath. I 22 a IV 174 XIV 620 c 630 b (περὶ μουσικῆς. περὶ χορῶν). neque vero improbabilis haec est u. d. opinatio. ut enim ap. Ammon. l. c. Tryphoni Aristocles Rhodius adiungitur, ita Athenaeus IV 174 postquam Aristoclis sententiam exposuit Tryphonem loquentem introducit. Neque ille Aristocles alius videtur, ad quem data epistula respondit Apollodorus nescio quis *

*) Sunt enim qui Atheniensem sunt qui Cyrenaeum intellegere malint, cuius memoriam resuscitaverunt Galeus diss. de scr. myth. 3 Heyn. Apoll. IV 1174 Thrice Cyrenaic. p. 369 sqq.

unde Athen. XIV 636 f nonnulla haut indigna relato visa excerptis. Aristocli grammatico libros *περὶ διαλέκτων* (τῆ?) vindicare non dubito quos excitat Herodian. π.δ.ι.χ.ρ. 370 Lhrs. Cram. ann. Oxx. III. 299, Drac. de metr. poet. 41₅ Herm. (vid. GKoen. Greg. Cor. p. xvii. ed. Schaef.) ann. Oxx. I 231₂₃ et. m. 545₅ et. Gud. 353₃₆ schol. Opp. hal. I 223. Deinde haud dubie idem Homerum recensuit schol. Hom. Jl. τ' 218 p. 523; et siquidem Procl. in Tim. p. 27 recte interpretor, ubi Bergk. Aristocli nomen restituendum esse vidit, iis etiam scriptoribus accenseri debet, qui de diebus festis data opera inquirerent. Praeterea Aristocli nomen passim occurrit, ita tamen ut Rhodium innui pro certo affirmare vix ausis. Meursius quidem in not. ad Aristox. p. 145 sq. historiae scriptorem (*ἐν γὰρ ἰταλικῶν*) quem Clemens Alex. VI p. 267 et Plut. p. m. c. 25. 41 in testimonium citarunt a Rhodio diversum non esse putat. De A. paradoxographo cfr. AWesterm. praef. p. XXIV et 161. huiusce notitiam debemus Plut. p. m. 29 II. p. 312 E Stob. floril. LXIV 37 (*ἐν ἅ παραδόξων*) Aelian. h. a. XI 4 schol. Pind. Ol. VII 66 Apost. prov. 14₃₀ Arsen. viol. 385 coll. Voss. hist. gr. praef. X et 402 ed West. *) Librorum par de rep. Lacæd. compositum — (Ath. IV 140 b) equidem ut ab A. Rhodii studiorum ratione alienissimum arbitror ita Aristocli Messenio peripatetico aptissime mihi convenire videntur nisi forte nomen depravatum est, et Athenaeus hoc quoque loco ad Aristocratis Laconica respexit ut ut III p. 82. cf. Westerm. ad Voss. 403. Ac peripatetici quidem philosophi quom summo cum studio de rebus musicis commentati sint possit aliquis hoc argumento fretus ex iis etiam operibus opusculisque quae supra in Rhodii officina excusa esse suspicari sumus nonnulla ad Messenium peripateticum **) incertae aetatis hominem referre malle. Sed res non extra dubitationis aleam posita satiusque videtur ab Heynii Apoll. IV 1172 pendere iudicio, in hunc fere modum disserentis: „poterat de Ar. peripatetico in mentem venire de quo egit Jonsius IV p. 330. verum Aristoclem *ἐν τῷ περὶ χορῶν* laudat ipse Athen. IV p. 174 c, ubi de organis hydraulicis agit, ut adeo de grammatico libello super nominibus musicorum instrumentorum agi putem. epistulae eiusmodi grammaticis de quaestionibus fuere multorum v. c. Lyncei Samii ap. Jons.

*) Hunc fortasse usurpavit Phot. 270₂₄ *Μίνθα* — *Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες* (I. κοπρῶδες) *εὐρεθῆν* [τῷ] *καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν*. De gigantibus, Cram. AP. II 380₁₀ si credere dignum est, etiam Seraeus librum singularem composuit. Cramerus l. c. *Σέργιος* scripsit pro cod. *Σεραῖος* coll. Symeon. Logoth. Chron. reg. 1712. At Sergium Athenaeum, quo de cf. et. m. 222. Choerob. Bekk. 1288 Phot. Myriob. 283 b₂₃ Bekk., de gigantibus scripsisse quis est qui credat? Fortasse commendabit sese emendatio *Σερίνος* h. e. *Σερήνος*.

**) Huius fragmentis quae Jons. scr. h. phil. IV. n. 8 p. 250 ed Dorn. et Westerm. ad Voss. III p. 402 collegerunt add. duo ex Joanne Alex. gramm. ap. AMai. in spic. Rom. vol. II p. 392 coll. praef. p. XX.

II 2 p. 123. *) — Antigonus, grammaticus quem in praef. l. c. laudat Erotianus, recurrit p. 312: *πηγυρά*. Iterum Antigonus in contubernium Didymi venit ap. schol. Ar. Auu. 299 coll. Hesych. II 217 *κείρυλος*. Hic est procul dubio Antigonus, quo nemo frequentius citatur in scholl. Nicand. ther. 94. 215. 377. 575. 585. 748. 781. 849. Didymum, opinor, Erotianus innuit Chalcenterum: quamquam moram inicit et, Gud. 81 ⁴³ *ἀρτηρία* — *Δίδυμος ὁ νεώτερός φησι „ἰατρῶν παῖδες φλέβα αἵματος, ἀρτηρίαν δὲ πνεύματος ἀγγεῖον.“* Didymum Alexandrinum juniorem (τὸν νέον) etiam Suidas novit. Tenebras non pellit Fabricius BG XIII 141.

„Didymi λέξιν κωμικὴν adhibitam esse ab Hesychio ipso fatente in epistula ad Eulogium **) [p. 22. ed. Ranke]: οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς τραγικὰς ὡς Θεῶν καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι.“ Meinekus statuit in quaest. sc. III p. 5, quem Bergk. Comm. de reliq. com. att. p. 66 sequitur, justo hoc quidem fretus auctore, ut videtur, cupidius. Ita enim hic locus comparatus est, ut ne hoc quidem dignosci possit, utrum Hesychius Didymi adsiduam illam atque ferream industriam omnino in lexico comico condendo positam fuisse dicat, an tortuosiore quamdam verborum structuram aucupatus, priora illa verba τὰς κωμικὰς ad Theonem solum, posteriora, quae tamquam ex adverso ponuntur τὰς τραγικὰς ad unius Didymi memoriam referri voluerit: namque *τραγικῶν λέξιν* Didymi, opus spatiosissimum laudant Harpocrat. 134, 2 Bekk. et Bekk. Anecd. p. 349, 6. Sed ne comicorum quidem vocabulorum suppellectilem neglectam disiectamque jacere voluisse Didymum, id quod ex Hesychi verbis erui nulla arte potest, forte fortuna Orus Milesius auctor gravissimus edite testatur in et. msc. bibl. reg. ap. Ruhnk. Hes. praef. p. IX. *καρῦνη ὁ δὲ Δίδυμος Ἀύδιον βρωμά φησιν — φησὶ γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει ἐκ πολυτελοῦς βιενασίας συγκείμενον. ἐγὼ δὲ (sc. Orus) οἶμαι καὶ coll. cod. Par. 2630 ap. Bekk. Anecd. III 1386 quode FRitschl de Oro p. 70. et. m. 492, 48 et Gud. 301, 37 ἐν τῷ κωμικῷ. (h. e. λέξιῳ) Uidesis praeterea Athen. XII 516 Phot. 134, 4. Suid II 1 p. 85 Bernh. LBachm. Anecd. 268. Moer. Att. 200 ³⁴ ed Bekk. Erotian. 204, 6 Galen. lex Hippocr. 492 ed. Franz. Schol. Lucian. vol. IV p. 51 ed Jacbz. Hesych. I 157: *καρῦνη. καρμυρόν. ἀρχροῦς.* — Martin p. 387 Nunnes. ad Phryn. p. 69 JPierson Moer. p. 220 b FPoppo ad Xen. Cyr. VIII, 3, 3 AMeinek Menand. p. 179.*

*) A. noster, cum post Euphotionem Aristarchum aliosque huius gregis grammaticos vixisse tradatur ap. Erot. l. c., Carystius, qui sub Ptolemaeis Lagida et Philadelpho vixit (Voss. 114 W) intellegi nequit. cf. etiam Clinton. fast. hell. 5 p. 55. 515 et Western. paradox. praef. p. XIX.

**) „Ignotum hominem“ dicit Rank. comment. de Hesych. p. 8. Sed Eulogii scholia usurpavit, qui de voc. *ἀφίγμεθα* exposuit ap. Cram. AP. IV p. 21. Scholasticum huic cognominem expilahat et. m. p. 658, 52 *οὐχ ἄπομαι: 809, 50 χέω* unde et *ἀπορίας καὶ λύσεις* et *περὶ δυσκολίων φημάτων* eum scripsisse discimus, et Gud. 165, 2 *ἔδτην*. cf. Fabric. bibl. Gr. t. X. p. 54. —

Quae cum ita sint, perquam sane credibile est, Diogenianum utramque Didymi farraginem, periergoponetibus suis intexuisse, indeque singulas quasque glossas amplissimo suo glossarum corpori inseruisse Hesychium. — Ipse Hesychius Didymo terdecies †) testimonium denunciat: * *Αύλις* [?] *βρίελλοι* * *ἐπωβελία* (perperam Joannes Pricaeus et ed. LB 1668 *ἐπώζειν*) *κορσάνις* * *λατέρσαι* *λέσπιν* *Λιμοδώριεῖς* *Μοσυνικά* *μαζονομεία* *Μυιέρνα* *οἰσπώτη* *Σαμιαῖος* *τρόπος* *σιδύμβριον* *διανδαρίζειν*. Ex his glossis quas stellulis notavi prima Homerum (Jl. α 38) secunda Demosthenem (de coron.) tertia Sophoclem (Strab. VIII p. 364) spectare videntur. Ambigi etiam de u. *λέσπιν* possit. At reliquarum ea est facies, ut socco eas originem suam debere confestim tibi vel non monitus persuadeas, etiamsi singularum sedes accurate indicari non possit. Illustramus singulas. 1) Hes. I 767 *βρίελλοι* *οἱ μὲν τοὺς ἰστοπόδας ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου οἱ δὲ βαρβάρους*. *Δίδυμος* δὲ τὰ *τραγικά* [?] *βαρβαρικά*] *προσωπεία* *παρὰ Κρατίνῳ* *οἷον βροτοῖσι μὲν ἐν Σερίφοις* (—*φίοις*). Accuratius et, m. 213 = 194₄₀: *βρίελλος*. ἔστι *βαρβαρικόν* τὸ ὄνομα. *τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν καὶ εἴρηται οἷον ἐὶ βροτῶ εἰκελὸς ἢ βριξίν εἰκελὸς*. *βριγες* γὰρ ἔθνος *βαρβαρικόν*. ἄλλοι δὲ *βριέλλους* τοὺς *κελεύοντας* (i. *μελείοντας*) *παρὰ τὸ βρι* καὶ τὸ *μέλομαι* ἢ τοὺς *ἰστοπόδας*. Cum Didymo Hesychi facit Pausanias ap. Eustath. 1395₄₉ R Odyss. A p. 26, qui nostro utitur etiam ap. Eustath. 1039₃₇. Sub *οἱ μὲν* fortasse Lycophro, sub *οἱ δὲ* Eratosthenes latet. Cyrenaei enim Hesychio teste *βριῶν* vocitabant *βάρβαρον*. Phoenices teste Steph. Byz. 340₁₄ *Κέλλα* nominabant *ἰστόν* (*malum*). — De textorii mali, unde stamina deducuntur pedibus, sive telae statuminibus vid. Xyl. Berk. et Verheyk ad Anton. Lib. p. 51 Teuch, Valck. et Heinr. ad Theocr. XVIII 34 Valck. Adon. 35 p. 337 JG Schneider. in ind. scr. v. v. *τελα* et Lex. Gr. I 74. *ἀμφιμέλεμος*. — Etiam *βρέτας* *παρὰ τὸ βροτῶ εἰομέναι* derivat et. Gud. 114₁₀ — Creuz. Symb. II 343 (a1820) NSparschuh kelt. studien I. p. 122. Synonyma sat multa conguessit Eustath. in Jon. Damasc. hymn. pentec. ap. AMai. spic. Rom. V p. 315. *βρέτας*, *βρέτος*, *βρετέτας*, *δεικηλον*, (Welcker syllog. epigr. p. 3. 214) *εἰδωλον*, *εἰκῶν*, *κεράμβηλον* (Lobeck Aglao. II 972) — Cfr. Meinek. Com. I p. 140. NSparschuh in Schneidew. Philol.

†) Manifesti enim erroris sunt JoPricaeus in ind. Hesych. edit. Apulej. adnex. p. 745 et Alberti Hes. II p. 224 quartum decimum locum addentes: *κέλεται* *δέδνμος*. *παρεκελεύετο* ἢ *ψυχή* Fugit enim VVDD prava cod. lectione *deceptos*, notus Homeri versus Il. κ 554: *ψεύδομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός*, idquod dudum animadverterunt Soping. Heins. Brun. JsVoss. JFGronoy. Similiter lapsus est JRichter de Aesch. et Soph. interpp. gr. p. 95 qui lectionem Suidae II I p. 85 *κάρτα* *ἐπαφρόδιτος*, a LKustero ex optimo cod. Par. A revocatam, infeliciter denuo aggressus perturbat, ut Epaphroditum grammaticum in *λέξεων* opere Sophocleas quoque glossas tractasse demonstrat. At verba: *κάρτα* *ἐπαφρόδιτος* Cl. Aeliani esse juxta cum doctioribus fugit Richteram.

V 2 p. 272. — 2) Hes. II 321: Κόρσαις τράγος Bergk. comoed. att. p. 66 κόρσαις τράγος) παρὰ Κρατίω. Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσαις. Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. „Forsan quoniam tonderi hirci solent et inde fieri Cilicia.“ H. STEPH. *Jnd. L.* κορδαίης. CL. SALM. Albert. p. 322. Verum vidisse Stephanus videtur. „De caprarum pilis in usum castrorum et vestimentorum adhibitis“ v. Plin. h n VIII 76 Callisth. Olynth. ap. Cl. Aelian. h a XVI 30 Verg. Geo. III 313 Serv. et Philarg. I. c. II. 278 Lion., Procop. BPH 26=t. I p. 271 Ddf. Colum. r. r. VII 6 Varr. r r II 11₁₁ Prudent. Cathem. I 7₁₅₁ p. 30 Heins (Amst. 1667) Suid. II. I p. 254 Bhdv Diogen. V₅₄ Vat. App. II 32 Arsen. p. 319 Hes. II 258 et 141. et m. 513=465₄₁. Fabr. thes. LL. „cilicium“ Ducang. Gloss. κιλίκια. Jungerm. ad Long. past. p. 259 ed. Seil. Tournef. voyag. du levant I 337 Lupar, = II 22 LB. Corsae si Ciliciae oppidulum fuerunt, reconditiorem doctrinam eruit Didymus. aliunde certe Corsas non novimus. Inaudivimus tantum fluvium Cersum (Κέρσον, u. l. Κάρσαν) ex Xen. exp. Cyr. I 4₄, cui nunc ΗΚιεπτο teste *Merces* nomen est. Κορσοῦν Hes. explicat κείρειν et cui primo abrasa fuit barba Κόρσην dictum esse Athen. XIII 565 b testatur. — Num κορσηίης ut ξυρηίης? an κόρσαι IC: τράγοις, ut alterum IC e dittographia prognatum sit? — De K et IC conf. v. Schaeff. Apoll. Rhod. II. p. 280. Bast Comm. pal. 720. Greg. Cor. p. 167. 244 Schf. — 3) Hes. II p. 454: λέσπιν μεγάλην ὑδρην. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ νοτερὰν ἄλλος δὲ σπιλάδα βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχημν. Sic enim locus mihi scribendus videtur. Cod. ἰδρυλὴν et δεσπίδα. *) Gujetus λέσπιν pro λίσπιν i. e. λείαν λισδάδα πέτρην accepit. Scaliger volebat ἄλλοι δ' ἀσπίδα Salmasius λεσπίδα et λεύχημν. Schneider lex. Gr. I p. 391: „aus der stelle irgend eines alexandrinischen dichters, wo λεσπίδα oder ἐλεσπίδα πέτραν vorkam.“ (v. c. Theocr. 22₃₇ ὑπὸ λισδάδι πέτρῃ). Non accedo. Apte tamen contendit Schneiderus I. c. ἐλεσπίδας Ap. Rh. I 1266, dictionem solitariam, ubi schol. Pariss. (at vid. HKeil obs. critt. in Cato. et Varr. p. 86) haec adnotant:

*) Cave ne δεσπίδα ferri posse statuas, in comparationem vocatis, quae Maittair. p. 376 A 579 C collegit, permutatorum Δ et Α exemplis. Pergaeorum enim dialectum hanc permutationem pascere adnotat Salmas. ad Hesych. I 911. Hujus notae snnt ἀλοσύνα Hes. I 248 εἰδύει. εἰλύει. ἰλύει (Kuster *LAYEI*) Hes. I 1101 coll. δαύειν. ἐφιδύειν. ἐδαυσειν. λάφνη II. 435. δατύσσειν I 894 δέυτη I 911. [Λυροί II 479 vid. λειροί II 446.] λίπτων pro διψῶν (Lobeck technol. 530 Butt. gr. Gr. II p. 397) ἐλοῦπηθε Hes. II. 1184 λίσκος Hes. II 486 (ἠλίσκος Poll. X 15.) ἐλέυναζεν I. 1170 ἐδαφος I 1080 ἐδέατρος I 1081 Valck. Amm. p. 74 etc. Dialectum Jsauricum affinem esse affirmat Steph. 131₄ W.: Δαλίσανδα οἱ νῦν δὲ Δαλίσανδα. Deinde „Ἰδην“ Ὀμηρος διὰ τοῦ λ II. VII 221 Steph. Byz. 288 W. Strab. IX 625 C Eustath. 678₁₂. Hes. II 1445. De Δημόκριτος et Δημόκριτος cfr. Themst. Lucian. diall. select. 121. — Sequitur sub ΔΕΠΙΔΑ latere nihil aliud nisi ΔΕ ΠΙΔΑ ΔΑ. Ap. Long. Past. III 16 leg. ὡς παρὰ τὴν γυναῖκος καλύβην τὴν τῆς τιτούδας, nisi γυναῖκα καθάβην τὴν τιτούσαν mavis. cod. λαβήν.

ελεσπίδες δὲ εἶσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπὸ τε ἀνέμων καὶ ἡλίου.
 Διὸ καὶ λέπας τὸ τοῦ ὄρους ἀνωτῆριον λέγεται. Εὐριπίδης. καὶ Κιθαιρώνας λέπας.
 Copiosiora sunt edd. scholl. II p. 439 Schf., quae iterum passim mutat et. m. 328²²
 (cf. Bourdel. Helioid. p. 4 Valck. Ammon. p. 139) Huc pertinere suspicor etiam Hes.
 κλέπας. νοτερὸν πηλῶδες ἢ ὑγρὸν et κλέπος, quo de loco cf. Schneid. lex. Gr. I
 p. 674. Lobeck techn. p. 315. Verbis illis poetae anonymi scopulum descriptum fuisse
 puta, qualem adumbrat Ov. Met. IV 524 sqq. IV 729 sqq. Mittimus vocabuli ori-
 ginationem. Hoc constat, si Buttmanno fidem habes (lexilog. I 195. 7), genuinam
 illius formam litera ε non caruisse, quam usus poeticus abiecisset. Etenim verborum
 initio, nisi ab ε ordiantur non abundat. itaque huc in comparisonem venire non
 debent εἰμοσι ἐέρση ἔεδνα ἔέλδωρ cett., de quibus Maittaire p. 298 A = 397 St.
 neque χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔδει χωρὶς τοῦ ε schol. p. 448 Bekk. Sed parilitatem agnoscunt
 primum in vulgus nota: ἐχθές χθές. ἐχθεσινός χθιζός Trypho ap. Apoll. d. adv.
 556³⁰, ubi p. 557²⁶ inter alia minus uti diximus apta comparantur ἐδέλω δέλω
 (Dionys. ap. Eustath. p. 800, 28 Moschop. p. 10) ἐρυτήρες ῥυτήρες coll. Bekk.
 anecd. II 937²³, et m. 405²² Piers. ad Moer. p. 296 [402] ἐδελημοί et. m. 318⁴²
 ἐκεῖνος κῆνος τῆνος ἐκεῖθεν κείθεν et. m. 58²³⁻⁵⁴ similia; εἶδη ἴδος, ἐνέρ-
 τεροι νέρτεροι ἐνερθεν νέρθεν Hes. II 670 εἶδνω ἴδνω; deinde rariora ἐορτή
 ὀρτή Hes. II 790 ἐνῆς νῆς Hes. II 679 ἐρινεός ρινεαὶ μελαίνας ἰσχάδες Hes. II.
 1115 quod minus feliciter tentavit Alberti. ἐνεφρίας κνέφας id. ἐρωδιός ρωδιός
 Herod. dict. sol. 13¹⁰ ἐφετμαὶ φετμαὶ Hes. II 1501 ἐφετίνδα φεντίδα Hes. II.
 1499 (Palmer. φαινίνδα) τησθιον, ἐτώσιον Alb. ad Hes. II. 1383. Ἐλεγαίνειν,
 unde Ελεγῆς et m. 152⁵⁹ et Ἐλέγη Ael. II I III 42, — λέγει γυναῖκας Archil. fr.
 168 Bgk, si quidem Epaphroditus Archilochum recte intellexit. Ἐτήτυμα. τητύμα Hes.
 II 1383 ἐπέιγω πέζω Buttman lexii. I p. 275 ἠπεδανῶ — πεδανῶ Jo Chius
 Agem. fr. 4. ἐς κόρακας σκορααίζειν. ἠλύγη λύγη. ἠβαιὸν ἠβρέτας βρέτας
 ἠελεοῦσιν ἐλεοῦσιν Hes. Deinde fuerunt, qui χεῖρ quasi ἔχειρ ab ἔχω, νίη ab
 ἐννίη derivarent, quod indicasse satis habeo: cf. et. Gud. 409⁴⁰ et. m. 605⁵⁰ quem
 locum ex Apoll. Dysc. fluxisse apparet. At Hesychi inscitiae originem debent
 ECTPHNEC CEIPHNEC I p. 1471 atque in capite mutilata mihi videtur Hes. ἐτανη-
 λεγῆος μακροποιμήτου Lege: κῆρε τ. Hom. II. VIII 70. Etiam κηνυσδόμην εἰδωλὸν
 ἐγενόμην (Hes.) in ἰκηνυσδόμην muntandum est. cf. Aesch. Cho. 186. Glossa Didymi
 est. Hes. 966 πιτίμια τὰς ἀξίας τιμωρίας πιτίμιά φασιν: est enim integrum
 vocabulum ἐπιτίμια etiam Sopingio arbitro. „Respexit nimirum ad locum Sophoclis
 Elect. 1396 (al. 1383) τὰ πιτίμια Neque πίχειρα Hes. II p. 968 nullus unquam
 Graecorum dixit, sed τὰ πίχειρα Aesch. Prom. 819 Didymus in lexicon tragicum
 recepisse videtur. (SCHR.) Byzantii quidem Πιταυρα dicunt pro Ἐπίδαυρος (Con-
 stant. Porphy. III p. 136 Bonn.) πιγάρνης i. e. pincerna pro πιγάρνης (ἐπιμαριάν)
 Goar ad Codin. p. 24 n 14 Ducang. Gloss. Gr. s. v. Reisk. ad Const. Cerim II p. 172

Bonn. Cf. de $\bar{\epsilon}$ abiecto vocali initiali LKuster. diatr. Anti-Gronov. p. 50 JTaylor lectt. Lys. p. 701 a. Salmas HA II p. 99. Hemst. Ar. Plut. p. 159 Reisk. l. c. p. 671 Boeckh Plat. Mino. p. 148 Buttm. lexil. I p. 145 Matth. gr. gr. I p. 50 sq. § II. Jam si veriloquium quaesiveris primum se offert Hes. *λεπείν τύπτειν. ἐλέπουν οἶον ἐλέπιζον ἐτύπτειν, ἐμαστιγοῦν*. E λέπω sive integriore ἐλέπω nascitur verbum paragogicum *λεπίζειν* unde, qui eo praeter et. m. 328₂ utitur Orus et m. 724₄ derivat *λεπίς* inserta una literula σ in *λεσπίς* s. *λέσπισ*, *ἐλεσπίς* mutatum. Cum ipse radice *ΛΕΠ* cohaeret *λέπος* et *λέπας*, quae subinde in capitibus κ prostheticum adsumpserunt: *κλέπος* et *κλέπας*. Cave tamen ne indidem *λίψ* quoque derivare audeas. *λίψ* enim uti rupem significat, vel imbribus vel fluctibus marinis libatum, ita aperte descendit a *ΛΙΒ* *λείβω*. Memoriae tamen dignum est quod etiam *σπιλάς* a *λεπίζειν* originem duxisse Ori Milesii sententia est ap. et. m. 724₄ (Ritschl. p. 27) Ac fuit sane *σπιλάς ὑφαλός τις πέτρα* quo nomine Jonem vituperat grammaticus nescio quis eruditus (? Didymus: v. Meinek. Steph. Byz. 529 coll. schol. Soph. Trach. 680 p. 161 Elmsl.) ap. Hes. *σπίλον Παρνασσίαν*. Transpositione lieterarum solemnī facta ex *λίσπος* (i. e. *λεῖος*) subnascebatur *σπίλος*, ἢ *σπίλον*, τὸ *σπιλώνες*, οἱ *σπιλάς*. quemadmodum f. *λιφερνούντες* pro *φιλερνούντες* adoptarunt. Hes. II 490 *ἔλπος* pro *λίπος* Hes. I 1184. Quae si vera disputavimus *σπιλάς* proprie erit saxum in mare prospiciens perpetua undarum adluvie et laevigatum et exesum (Hes. *πέτρα πωρώδης*), *λίψ* rupes aut imbribus aut humoris marini adspergine quasi libata; *λίς* de qua voce vid. Eustath. 1713₂₅ Hes. II 486 (Odys. *μύ* 79 coll. *έ* 412 *κ* 4) quivis scopulus, i. q. *λισβάς*; *λέσπισ* denique sive *ἐλέσπισ* scopulus aequori imminens idemque undarum aut marinarum aut aëriarum verberibus sine fine percussus. Synonyma novimus plura *ἐρμάν* Phot. 15. *ἐρμανες ἐρματα* Blomfield gloss. in Agam 977 „scopulus submarinus“ Th. Bergk. Anacr. XXXVI p. 144. 5. *νηρίδες* Hes. II 678 „a νηρός humidus liquidus“ Gujet.

4) Hes. II 481 *Λιμοδώριεῖς* — *Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν Οἴτην κατοικοῦντας οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ λιμώττειν καὶ μοχθηρὰν ἔχειν ταύτην (? διαίταν)* cf. COMueller Dor. I p. 40₄ 102₁.

5) Hes. II 623 *Μοσβυνικὰ μαζονομεῖα*: vel *μόσβυνοικὰ μαζονομεῖα*. *Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤμουνεν. οἱ γὰρ Μοσβύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσὶ. λέγει δὲ Ἐυλίνοῦς πίνακας.* cfr. Hesych: *Μοσβύνοικοι*. Spectat ad Aristoph. fr. CCCXIX. De Mosynoecis cfr. Herod. III. 94. VII 78 Xen. exp. Cyr. V 4₂ Dion. Hal. AR t. I p. 70 Rsk (I 25) Diod. Sic. XIV 30 Strab. XI 14 p. 340. Steph. Byz. 456₁₁ M. Amm. Marc. XXII p. 231₁₅ Lindbg. Nicet. Ann. XV 7 Wesseling ad Hierocl. Synecd. p. 450 Bonn. Apoll. Rhod. II 379. 1016 schol. t. II p. 156 Schf. Dionys. Perieg 766. et Eustath. h. l.

6) Hes. II 629 *Μυκερίνα ἢ Μέμφις Δίδυμος τὴν Σάιν. ταύτης γὰρ*

λέγει Ἡρόδοτος βασιλεύσαι Μυκερίνον. Jd. supra: Μουκερίναι πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ἢ Σαῖς. Herodoti locus est II 129 sqq.

7) Hes. II 733 Οἰσπῶτη (cod. οἰσπάτη) ὁ ῥύπος ὁ δὲ Δίδυμος τὸν τῶν προβάτων (κόπρον add. Salm.)? ὄνθον προβάτων. Spectat Ar. Lys 575 et Cratin. Dionysalex. fr. X p. 17 ed. Runk. Male et citiose Kulenkampius ad etym. Gud. p. 984 Hesychi locum sic immutat οἰσπῶτη ὁ τῶν προβάτων Δίδυμος. Cautum enim grammaticus eruditissimus adnotamento suo esse voluit, ne imperitiores οἰσπῆν sive οἰσῦπῆν cum οἰσπῶτη confunderent. Οἰσῦπῆν enim (s. οἰσῦπῆρὰ ἔρια; Hesych. etiam ὀσῦπῆρὰ, Phrynich. οἰσῶπῆρὰ affert est lana succida sive succida quade „quaedam notavit Wesseling ad Herod. p. 563 ⁴²“ Koen ad Greg. Cor. 256, οἰσπῶτη vero Aristophani et Cratino „*finus ovillus*“ dicitur. Ἔστι γὰρ οἰσπῶτη τὸ τοῦ προβάτου διαχώρημα et. m. 561 (619) ₁₀ qui Didymo paruit. Mutilus esse Photius videtur 323 ₂₄ οἰσπῶτη οἶον (leg. οἶων) ῥύπος οἰσῦπος Ἀριστοφάνης Λυσιδράτη. excidit Didymi interpretatio. Fuerunt etiam qui οἰσπῶτην et σφυράδας male confunderent sed qui Phrynichi reprehensionem non effugerent ap. Bekk. anecd. I 57 ₄ (coll. Poll. V 91 p. 213 Bekk. ubi om. σφύραδοι, πύραδοι, σπορδύγγια, πορδύγγις-σπόρδυγγες)

8) Hes. II 1146 Σαμιακὸς τρόπος. δύο δηλοῖ ἢ λέξις ἐν μὲν τὸ ἐπὶ διαβολῇ τῶν Σαμίων, θρυλλημένων ὡς κατεαγόντων ἕτερον δὲ ὅτι αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι (vid. Schneidew. ad Bergk. com. att. p. 439) κατέστρωντο δι' ὅλην. Δίδυμος δὲ τὰς Σαμίας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν. εὐρύτεραι μὲν γὰρ εἰσὶ τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὡς δοκεῖν ῥύχεσιν ἰῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἶον [ΙΧΘ] ὑπερέρους εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ ταύτης λέγεται. Ναῦς δὲ τις ὠνιπόρος Σαμία, ὅς εἶδος ἔχουσα. Glossa pertinet ad Cratini Archilochos. Cf. schol. Ar. Pac. 143 *) et Phot. 498 ₁₀ ubi pro μινύωνανσὶ legendum videtur Σίμωνα. ὕδ. Nomen Σίμων similem depravationem perpessum est ap. Tzetz. Chil. VII 123 cui pro Μιμῶν verum Σιμῶν restituit Lobeck Aglaoph. II 1199. — An ἐπισκώπτων τὸ σίμωμα. ὕδ. Compares Th. Bergk de rell. com. att. p. 28, 29. Naek. Choer. p. 158 Coraes ad Plut. Pericl. xxvi p. 187. 188 ed. min. CSinten. RSiehle de Lysimach. in Philol. IV 1 p. 106.

9) Hes. II 1194 Σισύμβριον. Δίδυμος ἀνδύλλιον τι. Θεόφραστος δὲ σ. γηρασκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ ἀπὸ ἡδυόσμου πλατὺ φυλλοφόου. Glossa Cratini Effeminatos spectat ad. Ath. XV 685 c. Theophrasti locus exstat de od. sect. XXVII p. 741.

10) Hes. II 1212 Σινθαρίζειν. [δ] ἐνιοι θιαρίζειν (θινθαρίζειν Jungerm. Kuster. et p. 224 coll. Poll. IX 126 p. 391 Bekk) τὸ γὰρ τῷ μέσῳ τὸν μυκτῆρα πατεῖν δηλοῖ ὡς Δίδυμος. Cfr. fr. Paris. § 18 Eustath. Jl. 861 ₁₀. — Neque hoc vocabulum quisquam invidet comicis.

*) ὤμων τὸν τρόπον τῶν. F. Σαμιακὸν τρόπος (vel τροπός) τρόπον.

Itaque ex his decem glossis quas Didymo se debere confitetur Hesychius quinque Cratini elocutioni explanandae inserviunt βρίκειλος. κόρδακις τράγος. οἰσπώτη. Σαμιαῖος τρόπος. σισύμβριον, una vel duae Μοσδυνικά μαζονομεία οἰσπώτη interpretationi Aristophanis: ut hebetioris profecto ingeni sit negare velle, Didymi λέξις κωμικήν ab Hesychio sedulo versatam esse. Imo ulterius etiam progredi licebit. Docet enim instituta Hesychi cum Phot. 68¹⁹ Athen. XI 501 schol. Ar. Vespp. 151 Phot 507, ¹ comparatio ea etiam quae s. vv. βαλανειομφάλυς. ἡμερόαλλες. Καπνίας σέρφοι. leguntur — sunt vero haec Cratineae incudis vocabula — Didymum auctorem agnoscere. Quid igitur? nonne sponte fere subnascitur suspicio reliquarum etiam quot Cratinum spectant glossarum interpretamenta eiusdem grammatici industriae deberi, Didymi inquam, cuius ab arbitrio octies, ut Cratineae elocutioni lucem afferat, pendere vidimus Hesychium? Ac profecto interpretem et egregie doctum et adparatu haud spernendo instructum produunt u. c. Hes. glossae: I 952 διαλαός (οἱ μὲν-ἄλλοι δὲ) I 997 δίλογχον (ἢ ὅτι-οἱ δὲ) I 1001 Διονυσοκουροπυρῶνην (εἰδὲν οἱ φαθιν-ἀμαρτάνοντες) κήτιον II 252 (ἔνιοι-οἱ δὲ) II 638 μυσιναρφὶ (οἱ μὲν-ἢ ὡς-ὡς τινες δὲ) vid. supra s. v. βρίκειλλοι et infra s. u. βαλανειόμφαλοι de notabili Didymeo οἱ μὲν — οἱ δὲ usu.

Diximus in Didymi lexico comico extitisse etiam vv. ἡμεροαλλές et σέρφοι, indeque profecta Hesychi farraginem locupletasse. Audiamus testes. Phot 68¹⁹ ἡμερόαλλες (sic accinit Lobeck Aglaos. 702) ἄνδρος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος. οὐκ ἔστι (haec Ori videntur) ἄνδρος κτῆ. Eadem et. m. 439⁴³. Hes I 1631. ἡμερόαλλες τῶν σπορίμων ἄνδρος ἢ στεφάνωμα κτῆ (οἱ δὲ-οἰδὲ) Spectat ad Cratini „Effeminatos“ ap. Ath. XV 681 e 685 c. (u Bergk. l. c. p. 66) De Theodoro Panage quem Photius adhibet cfr. Westerm. ad Voss. h Gr. p. 503 et Meier comm. Andocc. VI 3 p. IX. Phot 507¹: Σέρφοι οἱ περωτοὶ μύρμηκες οὓς ἡμεῖς νύμφας. οὕτω Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγίνος κτῆ. Hes. II 1171 σέρφοι οἱ περωτοὶ μύρμηκες, quem compilarunt gl. Vict. ad Ar. Vespp. 351 id II 1318 σύρφος ἢ σέρφος Σηρίδιον μυρὸν οἶον ἐμπίς. Voce usus est Cratinus ap. schol. Ar. Vesp. l. 1. Aristoph. Auu. 82. 570 (u. scholl.) Nicopho ap. Suid. II 2 p. 719 (Meinek. Com. II p. 848.) Praeterea ad Didymi testimonium saepissime provocant Photius et Harpocratio sed duumviri hi cum non id agerent ut socci cothurnique elocutionem illustrarent, sed iudiciale X imprimis quos classicos haberent oratorum, pro instituto suo vocabulorum collectiones Didymi non ita frequenter adierunt, diligentissime vero, uti par fait ῥητορικὰ Δ. ὑπομνήματα excusserunt, atque etiam, ni fallor, sicubi verbum aliquod scenae cum rostris commune Nostri verbis adpositis interpretantur, Didymum Didymo teste citant. Quae cum ita sint suboritur suspicio, ea vocabula, quae Didymi testimonio munita apud Photium et Harpocratonem exstant, verbisque aut totidem aut in brevius contractis animadversionibus illustrata apud Hes. recurrant, de scena quondam recitata esse, quotque soccum sapiunt e Didymi lexico comico, quot cothurnum, e tra-

gico ad nos pervagata esse. Aliter decernit Meier comm. Andoc. VII, prt. XIII p. 69. cui in comico lexico explicationes tantum vocum *δητες* et *δοσιος* exstitisse videntur. — Itaque *κωμική λέξει* haec jure mihi vindicare videor, quibus Rankeanis copiis p. 134 sq. cumulus accedet.

Phot. 321²³ *οἰνόπται*. ἐπιμελεῖται τοῦ τοῦ φράτορας ἡδὺν οἶνον ἔχειν Διδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν. εὐτελής ἀρχὴ τις Ἀθήνησιν (321, 20) παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἐορταῖς τισιν. cf. Poll. VI 22 p. 233 Bekk. Hes. II 730 *οἰνόπται* ἄ. εὐ. καδ' ἦν (l. Ἀθήνησιν)*) θρυαλλίδας καὶ λύχνους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἰρεθέντα ἄρχοντα παρέχειν. — Respexit Didymus Eupolidis „*Urbes*“ (cf. Ath. X 4256 b) unde Philinum quoque oratorem h. v. usum esse discimus. Vid. Geopon. VII 7₁. Sigon. rep. Ath. IV p. 147. — Plura reperiuntur vocabula ab *οπτης* composita, e quibus notissima sunt *αὐτόπτης* *ἐπόπτης* *ἐφόπτης* *κατόπτης* rarioris usus *διόπτης* Hes. I 1002 *ἱερόπτης* Phrynich. I p. 44 — Bekk. *λαμόπτης* Hes. II 422 ††), *λιόπτης* id. II 483 Phot. 225 — Polluc. V 17 p. 194 Bekk. *πανόπτης* id. II 855 *παντεπόπτης* II 855 *ὑπερόπτης* schol. Plat. p. 409 Bekk. *θεόπτης* Georg. Sync. Chron. I p. 23 Bonn.

Phot. 340¹⁰ *Ὀξυθύμια* — Διδυμος δὲ φησὶν ὀξυθυμίαν τὰ καθάρματα.

*) Voc. Ἀθήναι et Ἀθηναῖς librorum socordia saepissime corrupti: e. g. ap. Lucian. musc. encom, 5 III p. 242 Jebz pro Ἀθηναῖν cod. A (Gorlic.) exhibet *καθαράν*, idem lib. ms. III p. 118 Ἀθησιν pro Ἀθήνησιν praebet. *ΑΟΙΝΑC*, quod in cod. Apoll. Dysc. de pron. p. 109 A 3 [cf. p. 196 Bekk.] apparet, editor recte in *ΑΘΗΝΑC* mutavit. „*Αφίδνας* pro Ἀθήνας scribendum esse in promptu est ap. Paus. I 41, ex ipso Pausan. „II 22 Herod. IX 73 Diodor. IV s. 65“ Facii sunt verba t. I p. 157. Heyn. ad Apollod. II 7, p. 449: „δι Ἀθηναῖν, vix sanum hoc.“ Solemnis est confusio vocc. Ἀθήναι et Θήβαι, PWesseling. Diod. I p. 511 Scalig. Euseb. Chro. DCCCX. De permutatis Ἀθηναῖν et ἀδθενέσι, Ἀθήναι εἰσδῆναι et ἀνδρωποι, ἀπήνης et Ἀθήνης cfr. RÜnger parad. Thebb. p. 452. Confunduntur adeo ἀτιμον et Ἀθηναῖον ap. Dion. Chrys. or. LXXX § 6 ex AEmper. obss. p. 65 sententia, me iudice ἀδέσμιον et Ἀθηναῖον. [Ibid. § 1 pro *πράγμα ποιῶν* malim *πράγμα διακονῶν* quo ducit *κοινόν* libb. lectio] In Collutho 186 MV Bekk.: Ἀθήναι, ug. Ἀθήνη; Lennep.: *ἐπεῖναι*. Male. Locus, si quis alius, est integerrimus, egetque interpretatione, non emendatione. Devius errat etiam FFHPassow p. 17. — Recte FGWagner: weisst du nicht dass solche Athenen viel ohnmächtiger sind, welche mit ruhmvollen Kriegen sich brüsten, und wenn man die Glieder genau untersucht, weder Mann noch Weib sind?“ [ib. v. 125 M et Bekk. ἐπὶ φηγὸν ἐρείδασ coll. Nonn. 50, 102: G φντῆ: φντῶν ἑάσας editi omnes, scripti plerique. Lobeck parerg. p. 715 οὐδεὶ ἑάσας. Malim ἐπὶ ΤΥΤΘΟΝ ἑάσας. cf. Apoll. Rhod. IV 1529 et 1257 *τυτθόν περ ἐπὶ χρόνον*.]

††) Hes. ὁ ἐπιτηλείας „Forte ὁ ἐπὶ τηλίας praefectus sit cribrariae curae servus“ Soping. Fortasse recte, fortasse non recte. Hoc spondeo, ap. Alciphr. epp. III LXII p. 189, 16 t. II ed. Wagn. καὶ ἡ ἐπιτηδείος γραῦς (Bergl. ἐπιτηδείος capularis) stare non posse. Malim ἡ ἐπὶ τηλίας.

λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. Harpocratio 138₂₁ Bekk. post Δ. δ. addit Ἀυτοκλείδου λέξιν παραγράφας ἐν τῶν ἐξηγητικῶν [quo de cf. Meier comm Andoc. VI p. vii₁₃₁] Hes. II 766 ὄξυθύμια τὰ ξύλα ἐφ' οἷς ἀπάγχονται ἀπὸ τῆ ὀξέως τῶ θυμῶ χρήσθαι (hucusque Aristarchi sententia) οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ ἀποτρόπιμα ξύλα ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. τὰ οὖν ἀνακαθάρατά εἶσι τὰ λεγόμενα ὄξυθύμια (haec Didymea.) Haec quoque vox teste Photio 340₁₈ est Eupolidea. Hes. ῥαφανιδωθῆναι. Cfr. Bekk. AG I 287₂₄ 288₇ Poll. II § 231 p. 106 (Schleiermacher in Wolf. mus. d. alterth. IV p. 473. 4. Lob. Aglaos. p. 633.) V § 163 p. 228 et m. 568=626₄₄ Suid. II I p. 1137 Piers. Moer. p. 284=209 Lips.

Phot. 352₁₉ Harp. 140₉ Ὀσίον: — Δίδυμος δὲ διχῶς φησὶ λέγεσθαι τὸ ὄσιον. τὸ, τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. Hes. II 794 ὄσιους θαλάμους: καὶ schol. Plat. p. 397.

Harp. 149₂₂ Phot. 406₁₇ Suid. II 2 p. 170. Πέλανος — Δίδυμος δὲ κωρίως φησὶ τὸ ἐν τῆς παιπάλης πέμμα — ἐπὶ τῷ στόματι ἀφρόν δηλοῖ. Hes. II 903 Πέλανος πέψιν ἔχων ῥυπαράν (cf. schol. Ap. Rh. I. c.) ἢ τὸ ἐν τῆς πώλης (I. παιπάλης) — τῶ στόματι ἀφρόν. Sannyrionem e comicis hoc vocabulo usum esse scimus. Cf. schol. Hom. II. Σ 560 schol. Apoll. Rhod. I 1077 IV 712 schol. Aesch. Verss. 201. Poll. VI 9 Timae. lex. p. 211 Phot. ad Amphil. in AMai Scr. vet. nov. coll. I p. 229 sq. et. m. 659=597₁₅ Suid. II 2 p. 169. Bachm. anecd. I 235₂₀ — Hom. I. c. Odys. κ 520 Aesch. Eum. 265 Choe. 89 Pers. 524 Eur. Or. 220. Alc. 851. Jph. 309 Hipp. 147. Tro. 1063 Rhes. 430.

Phot. 436₁₄ Harp. 154₂₂ Suid. II 2 p. 324 ποδοῦακη — ἢ κατὰ συγμοπῆν, ὡς φησὶ Δίδυμος, οἷον ποδοματοχῆ. Hes. II 987 — ἢ κατὰ συγμοπῆν ποδοματοχῆ. Platonis testimonium unus adposuit Hes., comici an philosophi incertum. Bekk. anecd. I 292₂₁ (LBachm. anecd. 344₁₆) schol. Demosth. Bav. 103 Lucian. Lexiph. 10.

Phot. 455₁₀ Harpocr. 158₁₂ Suid II 2 p. 443 Προῦνια — Δίδυμος δὲ προῦνια, φησὶ, πυροὶ μέλιτι μεχρισμένα. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης καὶ Hesychius II 1034 ex Aristophane quidem solo profecit; at hujus Cratetisque testimonia Didymum adscripsisse perquam probabile est. Cf. quae collegit Nauck. Ar. Byz. fr. p. 223 Phot. 483₂₄ Ῥάχετον (I. τρον) τὸ ὄπισθεν τῆ τραχίλῃ ἀφ' οὗ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ πλευρόν. Quid de familiari Graecis inconstantia generis praeceperit Didymus docet Hesychius: II. 1104 ῥάχετρον ῥάχίς, ὡς πλευρόν καὶ πλευρά. (quid. Lobeck ad Phryn. p. 762) οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τῷ ἱερῷ.

Denique de τευτάζειν conferas, quae infra exponemus.

Etymologus magnus plurima Diogeniano accepta refert, Diogenianus Pamphilo, Pamphilus ac Zopyrio Didymo. Tamen non sunt plures quam tris loci, qui quidem

a reliquis lexicographis absunt omnibus, quos e comico Chalcenteri lexico in et. m. immigrasse non sine specie veri dixeris. Et. m. 146³⁵ = 133³⁹ Ἀρνεία: τὰ κρεοπωλία. Δίδυμος. Hes. I 542 ἀ: τὰ κρεοπωλεία τῶν προβάτων. Et. m. 345³: Ἐνωπίδες: αἱ θεράπαιναι παρὰ τὸ ἔπεσθαι Δίδυμος. Locus affectus. rescribe Hes. I 1413 auctore ἐνωπίδες ἐπίσμοποι, ἀκόλουθοι παρὰ Λακεδαιμονίοις coll. et. m. ἐνωπίδα. Fuerunt igitur qui ἐνωπίδες vocabulum compositum (ἐπι-ῶψ) arbitrarentur, alii qui ἐνωπίδες accinerent derivarentque ab ἔπεσθαι Cf. Lycoph. 1179 Lobeck Aglaos I p. 224. — Et. m. 347 ἐπίβδαι coll. Hes. I 1041 Ruhnk. Tim. p. 119. Aristid. I p. 352.

At vero in suscepta hac de Didymi voluminibus commentatione cum non hoc solum consilium moliamur ut, quae adposito viri laboriosissimi nomine circumferantur, librorum reliquias in unum cogamus, sed etiam, quaecumque nomine non adiecto ad eundem auctorem revocanda esse videntur, dispicere et suo quaeque auctori vindicare studeamus, video iam nostris humeris hoc imponi negotium, ut, quod Meinekius l. c. dudum coniecit: „dubitari non posse, quin multa quae apud Hesychium, Harpocrationem, Eustathium ceterosque grammaticos tacito auctoris nomine legantur, ex eodem fonte fluxerint“ id rectissime coniecisse virum omni laude maiorem adcuratius nobis demonstrandum sumamus. Nam CFRankeus vir et ingeniosissimus et huic potissimum labori si quis alius doctrina copiisque par, in comm. de Hesych. p. 135 cursu viaque, ut videtur, fessus, reliquum hoc itineris spatium, assumtis alarum remigibus, sublimis praetervolans, humili pede permetiri supersedit. Ac video profecto longis me erroribus actura iri, quem, quominus cursum constanter teneat, ignoto pelago subfusae noctis caligines impediturae sint: ut ut est, ancoris solutis proras iam in mare prospicere iubebo.

Sed jam „recisa praefationis mora“ fundum disputationis faciam locum Athen. Deipnos. XI p. 501: Κρατίνος δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι. „λέχεσθε φιάλας τὰςδε βαλανειομφάλους“ Ἐρατος θένης ἐν ἰά περὶ κωμωδίας (cf. Bernhard. Erat. p. 228) τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα. τῶν γὰρ φιάλων οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανειῶν οἱ θόλοι παρόμοιοι. εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀβρύθμως παίζονται. Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρος (Bergk comm. de comocd. All reliq. p. 65 καὶ Ἡρόδωρος ὡς φησι II) „φιάλαι ποῖται ὧν ὁ ὀμφαλὸς παραπλήσιος ἡθμῶ.“ ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀβιληπιάδης ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου. „βαλανειόμφαλοι λέγονται, ὅτι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανειῶν οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν.“ καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται (τὰ add. JToupius; de v. παρατίθεται cf. THemst. Ar. Plut. 720.) Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα. „ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς γυναικείοις πύελοις, ὅσων τοῖς διαφίοις ἀρύσθιν.“ Quam quidem sententiam suam, ubi tandem explanaverit Didymus, utrum in commentario in Cratini *Fugitivus* an in lexico comico, ex Athenaeo colligere non possumus, tamen, ut eam in justo commentario aperuerit, neque a lexico comico afuisse, nemo, opinor inficiabitur, qui modo haec Hes. I p. 684 contulerit: Βαλανειομφάλους οὕτω Κρατίνος ὠνόμασε τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ προσώπων ὁποῖας

οὐ δόλοι*) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν πύλοις ἐν τοῖς βαλανείοις quae lecta continuo in hunc fere modum mecum emendatum ibis: ὠνόμασε φιάλας τὰς ἐχούσας ἀνευ προσώπων ὁποῖοι οὐ δόλοι ἐν τοῖς βαλανείοις. ἢ ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς γυμναείοις πύλοις, coll. Eustath. p. 1291. Bekk. anecd. I 225, 6. Atque ὀφθαλμῶν iamdudum explosit Sopingius, Gujetus. Ceterum de confus. voc. ὀμφαλοῖ et ὀφθαλμοῖ cf. FJacobs. ad Ach. Tat. p. 403 C Philostr. imag. p. 774; de conf. ἐπὶ et ἀπὸ PWesseling. ad Diod. I p. 203. 721. JMarkl. ad Eur. suppl. 644 Schaef. ad Ap. Rhod. I, 326. 344 Meletem. critt. p. 93. Quid igitur? habes Hesychium et Athenaeum in summa rerum non modo ad verbum concinentes, sed lexicographum etiam aliquot verbis locupletiozem Deipnosophista. Ac profecto verborum ἀνευ προσώπων ea est condicio, ut hominem haut indoctum tibi exaudire videare, qui ne cui προσωποῦται (cf. Hes. II 1056 et Poll. p. 66 Bekk.) in mentem venire possent, his ipsis verbis adiectis cautum esse voluit. Hunc ut Eratosthenem fuisse credam aut Asclepiadem Myrleanum, reluctante Naucratis testimonio, a me non obtineo; Didymi nos additamentum legere persuasissimum habeo, priorum sententias non modo in ordinem redigentis, sed obiter etiam emendantis. Nam aut Pamphilum aut Diogenianum aut denique Hesychium haec de suis addidisse parum est credibile. Accedit, quod totum Hesychii locum e Didymi copiis profectum esse, in unum conflatae Eratosthenis, Asclepiadis et Lycophronis, quem silentio praeterire Didymum noluisse Athenaeus testis est, clamant sententiae. Sed quid attinet hoc verbis amplecti, cuius vis tanta est, ut nemini non primum haec inter se conferenti testimonia eandem se insinuasse sententiam sponderim. Ceterum dicti Athenaei Hesychique loci vel eo maxime memorabiles sunt, quod, quale tandem fuerit Didymi in lexico condendo ministerium, inde perspicue cognoscimus. Videlicet, principum in hoc commentandi genere grammaticorum sententias in brevius contractas ita componebat, ut fere ei, quam primo loco poneret, suum calculum addidisse videretur, indigno tamen ne ea quidem oppressa silentio, cui minorem ipse probabilitatem tribueret. Itaque Eratosthenem Lycophronemque praeter ceteris eum consuluisse, cum per se probabile sit tum compluribus ad liquidum me perducere posse argumentis confido, dummodo hoc mihi concedatur, non excerpta quaedam e Didymi nescio quibus commentariis amplioribus, sed praeter τραγικὰς etiam κωμικὰς λέξεις Didymi, quas composuisse eum Orus auctor est, omnes in Hesychii congerie inesse.

Age, ut geminum exemplum promam, audiamus Didymum Athen. IV p. 139 sqq. ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. πρὸς ὃν ἀντιλέγων Δίδυμος ὁ γραμματικὸς —

*) Locum hunc explanat etiam Lobeck. Aglaop. II p. 1004 adscripto in annotatione [d] loco Caesarii Dial. III p. 652 C bibl. Bign. t. XI p. 94, unde in Dione Chrys. II p. 775 AEmper = or. LXXIX § 2 corrigas: τῶν ὀροφῶν τὰς πάνυ παλαιὰς τῆς αὐτῆς εἶναι πέτρας. In ejusd. or. § 6 pro ἐπίων (ἐννοῶν Reisk.) leg. ἐπίον μοι.

διαέρηδην λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι — τοῦτο γὰρ οἱ βάρανες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὡς φησὶ Δυκόφρων ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης. *) Consentit Hes. I 691 Βάρανες τὰ προφορήματα τῆς μάξης, Ἀττικοὶ δὲ βήρικας, δηλοῖ δὲ καὶ τὸν λύπην, cui loco impactas maculas detergere studet Salmas. exx. Plin. p. 90, rescribendo προφυράματα, μάξης, τὴν τολύπην. **) Succedat tertium exemplum simillimum, in scholiis ad Ar. Vesp. 239 citatur Lycophro ex Eratosthenis auctoritate: Τοῦ κορμόρου πρὸς τὸν Δυκόφρονα κόρμορον λέγοντα ἰχθυόδόν τι. ἠπάτηται δέ, ὡς φησὶν Ἐρατοσθένης. ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελές ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία. „[καὶ] κόρμορος ἐν λαχάναις.“ Atque utraque vocabuli explicatio etiam nunc exstat apud Hes. II 320: κόρμορος, εἶδος ἰχθύος ἢ λάχανον. [Bernh. Erat. p. 213 sq.] Neque iis Hesychius caret, quae ex duumvirum illorum copiis depromsit schol. ad Ar. Vesp. 724 (702): Ἐπισίζη Δυκόφρων καὶ (Bernh. xviii p. 217: ὡς lacuna post ἐπισίζειν indicata) οἱ περὶ Ἐρατοσθένη(ν) τὸ ἐπαφιέναι τῆς κύνας ἐπισίζειν κτέ. vid. Hes. I 1383. ἐπισίξαι ἐπισίξας. ἐπισίττειν. ἐπιόρυξεν. De re cf. Piers. ad Moer. p. 157 ANauck Arist. Byz. p. 161. — Quintus procedat schol. ad Av. Pac. 703 (701) Ὠρακιάσας. οἶον ὠχριάσας ἢ ἐλυσεῖς (I. ἐλυσεῖς) ἢ λειποψυχήσας ἢ ἀδυμήσας. ὡς φιλοπότην δὲ πάλιν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον μετὰ ἐκλύσεως ἐσοτωμένον. ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὠρακιάσας, τοιοῦτοι δὲ οἱ λειποψυχούντες. τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἡ χροιά.

Δυκόφρων δὲ τὸ ὠρακιάσιν ἀντὶ τοῦ ὠχριάσιν, Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσοτωῶσαι κτέ. Quibuscum conf. Hes. II p. 1594. ὠρακιάσας et ὠρακιάσιν. Et. m. 823 [747] 33. Piers. Moer. p. 415. Tittm. Zonar. II c. 1892 sq. — In partem veniat etiam schol. Ar. Pac. 198 Ven.: Δυκόφρονά φησὶν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν, ἐν ᾧ οἱ φηγοὶ (i. e. glandes.) ἐγνάθηται. Οὐν ὀρθεῖς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφημῶν κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν Σφηξίν εἴρημεν. (1006) ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι. Θεόφραστος (3, 3, 8 III p. 145 Schneid.) δὲ κυρίως λέγει προάνθησιν τινα τῆς πεύνης. καὶ τῆς πίτυος ἧτις ἐστὶν, ὥσπερ σάχυσ ἐν μεγάλων πυρῶν. Ξηραίνόμενος δὲ συλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἶον οὖν ἀγγειῶδες κτέ. Adhibendus etiam schol. Ar. Thesm. 523 et Vesp. 1106, quorum locorum posterior aperte e Didymi lexico comico transcriptus

*) Cf. Bernhardy Eratosth. XLVII. p. 253 seqq. — Praeterea huc pertinet Hesych. I p. 691: βάρβαξ I p. 724: βήραξ, Bekk. Anecd. I p. 226, I. et. m. 188=171, 59. Eustath. 1414, 29. — Vid. Steph. Thes. Par. II fasc. I p. 115 Lobeck. Aglaoph. II p. 1064—9. 1071. 1076, qui cum βάρηξι aptissime contendit Διάγονας Hes. Ath. III p. 114 B. — Fluxit quidem Didymi satis verbosa adnotatio, quam Athen. l. l. ad verbum transscripsit ex ampliore quadam hominis disputatione, qua Polemonem grammaticum (vid. Preller. Polem. p. 157) exagitavit; sed summam ejus in comicum lexicon transmigrasse fidem facit instituta Athenaei Hesychique comparatio.

**) In Hes. I 654 pro ἀχάϊας. λύπας lego ἀχάϊας τολύπας.

est. Facit huc Hes. II 383 *κύπαρος* II p. 290 *κύπαροι*: (coll. FGWagner fragm. trag. III p. 72). Cf. Phot. 192, 19. Polluc. I, 254. VII, 147. Suid. Vol. II. I p. 476. Et. m. 193, 1—13, qui Lycophronis animadversionem non omisit, testemque insuper excitat Aristotelem, ut videri possit Didymi verba adcuratius excerpisse. V. Schneid. L. Gr. I p. 717. Postremo loco dignus est, quo utamur, ipsius Hesych. locus II 194 ad id, in quo cardo rei versatur, comprobandum aptissimus *κατελυσπώμενην*. (Ar. Lys. 723) *ο μὲν Λυκόφρων καταρτώμενην, Ἐρατοσθένης δὲ συγκείσθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶσαι*. Audis igitur editis verbis ipsum testantem lexicographum id quod diximus, Lycophronis atque Eratosthenis de vocabulis e comoedia petitis intellectu difficilioribus sententias in unum conflatas in ipsius farragine transmigrasse, conflatas vero a Didymo esse, ex Athenaei auctoritate pendentes haut improbabili opinor conjectura statuimus.

Quod si hanc meam sententiam lectoribus probavi, spero fidem fore verbis meis, cum eas quoque Hesychi glossas, in quibus aut Eratostheni aut Lycophroni denunciatur testimonium ex eodem fonte (Didymo) fluxisse dicam. Agmen ducat Hes. II 1376 *τευτάζει: σκενωρεῖ* (l. — *εἶται*), *ἡδυχάζει, διατρίβει, οἱ δὲ φροντίζει*: quae sunt quattuor grammaticorum conglutinatae interpretationes; Lycophronis Artemidori Didymi et quarti, nescio cuius, qui *λέξεις ῥητορικᾶς* vel composuerat vel compilaverat. Testantur Phot. 571 16 *τευτάζειν* (cf. Lobeck technol. p. 222) 583, 10 — et. m. 755 (685), 38; *τευτάζειν πραγματεύεσθαι καὶ σκενωρεῖσθαι. ἢ στρατεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτως. καὶ Δίδυμος προσθεῖς (NB) ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν Ἡρακλέων δὲ *) καταμεμφάμενος*

*) Idem Heracleo sic Didymo socius adiungitur ap. Harpocr. 124 17 *ματρυλεῖον*. Tamen Didymum in lexico comico hoc Heracleone usum esse diffido. Neque enim in Hesychio II 1376 *τευτάζει* Heracleonis vocabuli interpretatio comparet adiecta, neque s. v. *ματρυλεῖον* vestigia eum Heracleonis legisse ex Hesychio ulla arte concludas. Itaque cum in Hesychio haud raro Heracleonis mentio iniciatur — quinque enim in locis nomen adiectum legitur I 824 *γεφυρίς* (ubi *ἄλλοι* opponuntur II 1352 *ταυληρόν*. II 1356 *τεθήσεται* II 1385 *τιγγαβάρι* II 1425 *τριχάδες* (ubi ipse alterius sententiam refutat) — et quidquid apud Athenaeum ex Heracleonis Ephesii glossis legitur, apud Hesychium quoque conspiciatur (vid. FRank. l. c. p. 111 sq.), certe non integrum videtur, ut ea quoque, quae Photio et Harpocrate testibus Heracleo aliquis de *υυ. τευτάζειν* et *ματρυλεῖον* commentatus est ad Ephesii *λέξεις* referamus; quamquam ea ab Aegyptio cognomine profecta esse non dixerim. Verisimilius est utramque sententiam in singularibus quibusdam Heracleonis Ephesii libris expositam fuisse. — Ceterum de H. Aegyptio sive Tilotensi, quode complura comperta habemus cf. Meier comm. Andocc. VI 2 p. XII. XIII not. 100, a quo omnia testimonia veterum adde sis haec: Steph. Byz. 11, 34. 75, 24. 171, 4. 52, 36 Schol. Apoll. I 769 III 37 (unde Antiaristarcheum deprehendimus) et. m. 421, 53, ubi lectionem depravatissimam *Ἡρακλέων ἐνοδοῖς* persanatum eas sic mecum emendando:

Αυκόφρονα, φησὶν εἶναι τὸ ἐπιβρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος (add. δὲ) τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσταις Μάσιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων τευτασθαι cf. Bergk. rell. com. Att. 375 Πλάτων Ξάνταις (cod. et. ms. Par. Ξαντρίαίς) Ἦν δὴ Δόρυβος τευταζόντων (τευξάντων) ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. [[καὶ ἐν Τιμαίῳ (opp. 1, III p. 90 B). τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλοτιμίας τευτασιότι. οἷον διατετριφῶτα. γράφεται καὶ τευτασιότι (τετουτασιότι)]] Τηλεκλείδης. πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται. σκηνωροῦνται Φερεκράτης ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τῶν δειπνον παραδεῖναι.

Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν. Πολιτείας 2, (vitiosa rell. libb. lectis de cf. CEChSchneider ad Plat. Civ. vii p. 521 E = vol. II p. 277) καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, φλυαρῶν.

Ἡρακλέων ἐν ὄ (sc. ὑπομνήματι) Ὀδυσσεΐας, quamquam nescio quae tandem Heraclionis scholia innuat Gataker ad Anton. p. 105 col. 1, 51. Neque audiendus Soppingus est, cui cum Eustathium p. 310, 50 (vid. Meier l. c. VI p. 35) videret lexicī cuiusdam rhetorici veteris, tacito nomine auctoris, iisdem fere verbis, quibus Hesychius utitur s. v. *τιγγαβάρι*, meminisse, Heraclio istius lexicī conditor esse videtur. Suidas quid sibi voluerit II, 1 p. 597: *Λογγίνος*: — λέξεις Ἐπιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος haud facile dixeris. Langbaen Κλέωνος, Hemsterhusius καὶ Ἡρακλέωνος, DRuhnkenius nihil mutat. Equidem Hemsterhusii conjecturam καὶ Ἡρακλέωνος, necessariam censeo, verba tamen, procul dubio suo loco mota, antecedentibus λέξεων δ' adnectere malim. Ceterum in eodem Suidae loco pro κατὰ φειδῖς quamquam Ruhnken. diss. § XIV p. XLI. II ed. AEEgger Langbaenii cuncturam κατὰ Μειδῖς probat, codicum ABVE vestigia: κατὰ φύβιον pressius secutus, haud cunctanter rescribo: *περὶ τῆ κατὰ φύβιον βίβ.* Φ enim vel φ, vocabuli φύβις compendium esse, cum in vulgus notum sit, tum A Nauckius in Aristoph. Byz. p. 60 n. 85 egregie demonstravit. — Denique Claudius Didymus Heraclionis cuiusdam nescio quae scripta in brevius contraxit, Suida teste. — Corruptum est Heraclionis nomen ap. Prob. Verg. Ecl. V, 51 Vol. II p. 352 ubi inepte Empedocli iungitur Heraclio. —

Haec hactenus. Jam enim fines prolusionibus hisce scholasticis praescriptos fere egressus sum.

A d d e n d a.

P. 4: possis etiam *καταγωνισθέντος*, quod verbum legitur e. g. in scholl. Apoll. Rhod. I 1165.

P. 5 l. 23: Phrynich. epit. p. 300 Lob. coll. schol. Ar. Nubb. 920. — Philostr. VS. II 7 p. 553 Golear. = 238, 14 Kays. — Apuleg. min. de not. asp. p. 94.

P. 14: De K et IC et IE confusis vid. Phot. lex. p. 713 Lps. Albert. Hes. II 567) Porson. advers. p. 53, 131 Jacobs Ach. Tat. p. 403 Buttm. Myth. der Sündfl. p. 24 CGCobet or. de arte int. p. 59. Hinc ap. Herod. π. μ. λ. 42. 14 = 147 pro ICΙ χαρις lego καὶ Χαίρις vel καὶ Χάρης; ap. Plut. de mus. VII. pro Κράτητος εἶναι lego Ἰεραῖος εἶναι; in Choric. Gaz. descr. ap. AMai Spic. Rom. V p. 431 ICόνιν παύων emend. in K. Cίνιν παύων, De u. pro καὶ coll. Weleker. syll. epigr. 40, 3. Jamborum poeta ap. Stob. flor. XC 9 Trinc. Ἐκδῶρος audit. cod. A Ἐκιδῶρος exhibet, h. e. EICιδῶρος, coll. T. XXII 27 t. I p. 367 Lps.

P. 15. l. 30. Saepissime dormitantes librarii vocabula sic tamquam securi percusserunt, vid. Unger Th. par. p. 128. Adde Δία pro ἸΔΑία ap. schol. Ar. Rh. II 179 —, νέλος pro ΣΘενελος in cod. Rehd. Palaeph. λϛ, κριδος pro Προκριδος in cod. Vrat. Palaeph. p. 17 ed JFFischer, κύλλος pro ΔΕΡκυλλος in cod. Havn. Arcad. 56, 23 (Prell. Dem. 301. OJahn ann. Marb. 1841 p. 163) ταύρους pro ΚΕΝτάυρος Diod. I p. 258 coll I p. 112. 211. 303. Qui Laurentio Lydo de ostent. p. 274 citatur Ζαψός ὁ Θηβαῖος nī fallor, nec vixit unquam nec diosemeia scripsit. Scindapsum e Phot. bibl. 152, 21 novimus. Μήσωρα, nescio quem, uni interpreti Eur. Phoen. 13 debemus: de Agamestore Pharsalico nuper dixit Schneidewin. phil. I, 1 d. 155. δεῖος in Plut. de mus. VI fortasse in ΣΠΟΝδεῖος, emendandum est. eodemque capite ἀπόθετος ἔλεγοι ἡωμάρχιος in ἔλεῖα coll. Hesych. I p. 1168.

P. 19. not. *) adde Ἀθήναι et Φιδήναι conf. in Dionys. Hal. AR II 54 t. I p. 350 Rsk. coll. Cluver Ital. ant. II 3 p. 531. His locupletari poterat Steph. th. p. 829 D. I fasc. 3.